

Kvinde, som i Øjeblikket er for bemidlet til at blive nydende Medlem af Sygekassen, kan blive Medlem alligevel, altsaa Medlem paa Trods af sin Bemidlethed — det er det, der er Meningen, og det er nødvendigt, og det kan jeg for mit Vedkommende billige i Henhold til Sygekasselovens § 8. Men da Ministeren udtalte sig om Spørgsmaalet, sagde hanfølgende, som findes i Folketingstidenden Sp. 1911: „Udelukkede fra den ved Loven sikrede Invalidere er altsaa alle, der ikke har sørgt for at blive Medlemmer af en anerkendt Sygekasse, samt de, hvis økonomiske Kaar paa Forhaand har udelukket dem derfra“. Det er en fuldstændig uholdbar Udtalelse, det er umuligt, at den højtærede Minister har kunnet mene, hvad han her sagde; thi selvfølgelig kan netop de, som er for bemidlede til i Øjeblikket at blive nydende Medlemmer af Sygekassen, komme ind under Invalideloven ved at indmelde sig i Sygekasserne i Henhold til Sygekasselovens § 8 og derved sikre sig, at de, hvis de i en senere Alder skulde blive tilstrækkelig ubemidlede, kan glide ind under Invalideloven. Det gælder altsaa om, og det burde Ministeren have paapeget, at enhver bliver klar over, at selv om han i Øjeblikket har Indtægter, der ligger noget over den Grænse, som muliggør at blive nydende Medlem af Sygekassen, saa bør han huske paa, at der findes en § 8 i Sygekasseloven, som sætter vedkommende i Stand til at blive Medlem, om end kun bidragydende Medlem, og derved, hvis han fremtidig skulde faa Brug derfor, sikre sig Invalidere.

Jeg tror imidlertid, at den højtærede Minister ogsaa vil komme til at indrømme, at den uhyre vigtige § 8 i Sygekasseloven tiltrænger en Ændring; den kan ikke bruges, som den er nu. Paragraffen lyder saaledes: „I enhver anerkendt Sygekasse skal der være Adgang til Optagelse af bidragydende Medlemmer, som ikke har Ret til Hjælp af Kassen. Disse Medlemmer har ikke Krav paa de Fordele, som denne Lov hjemler.“ Det vil ikke kunne opretholdes nu; thi efter den nye Lov, som den bliver efter Ministerens Forslag, vil disse bidragydende Medlemmer netop faa Krav paa adskillige af de Fordele, som den nye Lov om kronisk syge og Invalidere hjemler.

Jeg har nævnt dette, for at den højtærede Minister skal se, at jeg ingenlunde har undladt at fordybe mig i Lovens Detailler. Naar jeg ikke er gaaet stærkt ind paa dem, har det kun været, fordi jeg syntes, det var hensigtsløst og tidsspildende at dvæle i alt for høj Grad ved Detaillerne, saa længe vi ikke var enige om de to store

Principper, om hvilke Venstres hele Stilling i denne Sag drejer sig og vedblivende vil dreje sig, idet vi for det første kræver Spørgsmaalet løst ikke som Statsforsørgelse, men som Forsikring ved Bidrag ogsaa fra vedkommende selv, altsaa ved Bidrag fra Invaliden, fra Arbejdsgiveren og fra Samfundet, og endvidere maa kræve, at man anviser andre og mere klare Veje, ad hvilke Udgifterne skal dækkes, end sket er gennem de Udtalelser desangaaende, vi hidtil har hørt fra det højtærede Ministeriums Side.

Formanden: Det 13de Medlem for Hovedstaden har Ordet for en kort Bemærkning.

Elna Munch: Den ærede foregaaende Taler hævdede, at der var Omraader indenfor Københavns Kommune, hvor Mænd og Kvinder ikke var stillede lige, og han rettede det direkte Spørgsmaal til mig som Medlem af denne Kommunes Bestyrelse, om jeg havde arbejdet paa, at de kunde blive det. Jeg skal dertil sige, at jeg paa et hvilket som helst Omraade, hvor det har været mig muligt, har paataalt det, naar der har været Ulighed til Stede, og det vil jeg vedblive at gøre. Enkelte Steder er dette Forhold blevet rettet, f. Eks. overfor Tjenestemændene, hvor lige Løn er blevet indført i Kommunen som i Staten. Andre Steder har det hidtil ikke været muligt at gennemføre Princippet, men jeg skal ikke blive træt af at paatale denne Sag. Desværre er jeg ikke eneraadende i, ikke Medlem af et Flertal indenfor Kommunalbestyrelsen, men jeg skal gøre i denne Sag alt, hvad jeg kan.

Indenrigsministeren (Rode): Under Debatten er der i Anledning af Bestemmelsen om Overgangen fra Invalidere til Aldersrenten faldet forskellige Bemærkninger om det rette Tidspunkt, hvor Aldersrenten burde indtræde. Jeg skal ved denne Lejlighed kun bemærke, at jeg jo faar Anledning til at udtale mig om dette Spørgsmaal under Behandlingen af Aldersrentelovforslaget, og at jeg her kun har Lyst til ganske kort at sige, at det er en Række forskellige Betragtninger, og derunder ogsaa den, at det for Øjeblikket er den bestaaende Ret, at Aldersunderstøttelsen indtræder ved det 60de Aar, som har medført, at jeg har fundet det rigtigt at fastholde dette ogsaa i det af mig forelagte Lovforslag. Men Sagens tekniske Enkeltheder; Spørgsmaalet, om det er rigtigt at lade Invalidere fortsætte længere og saa automatisk lade den afløses af Alders-